

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Juan Palacios Serrano

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „AIR FORCE” (zgłoszenie nr 5 016 704) dla towarów z klasy 14

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:
Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „TIME FORCE” (zgłoszenie nr 395 657) dla towarów z klas 14, 18 i 25 i inne cztery graficzne wspólnotowe znaki towarowe zawierające element słowny „TIME FORCE”: zgłoszenie nr 398 776 dla towarów z klas 14, 18 i 25, zgłoszenie nr 3 112 133 dla towarów z klas 3, 8, 9, 14, 18, 25, 34, 35 i 37 oraz zgłoszenia nr 1 998 375 i 2 533 667 dla towarów z klasy 14

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2010 r. — Riva Fire przeciwko Komisji

(Sprawa T-83/10)

(2010/C 100/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Riva Fire SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji w całości, w przypadku gdy postępowanie wstępne wykaże, że okoliczności faktyczne i prawne, na których oparto sporną decyzję nie zostały przedstawione kolegium komisarzy w ramach procesu legislacyjnego dotyczącego tej decyzji;

— w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim stwierdza ona, że skarżąca uczestniczyła w trwałym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach dotyczących prętów zbrojeniowych do betonu w sztabach lub na szpuli, których przedmiotem lub celem było ustalanie cen i ograniczanie lub kontrola produkcji bądź sprzedaż na wspólnym rynku;

— w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji w zakresie w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę w wysokości 26,9 miliona EUR.

Tytułem zarzutu ewentualnego:

— obniżenie kwoty grzywny w wysokości 26,9 miliona EUR nałożonej na skarżącą mocą art. 2 spornej decyzji oraz ustalenie nowej kwoty grzywny.

A w każdym razie,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C(2009) 7492 wersja ostateczna, z dnia 30 września 2009 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 65 traktatu EWWiS (sprawa COMP/37.956 — Pręty zbrojeniowe do betonu) uzupełnionej i zmienionej mocą decyzji C(2009) 9912 wersja ostateczna, z dnia 8 grudnia 2009 r. W uzasadnieniu skargi podnosi ona osiem zarzutów nieważności decyzji.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja nie ma kompetencji, w zakresie stwierdzenia naruszenia art. 65 ust. 1 EWWiS w odniesieniu do okoliczności faktycznych wchodzących w zakres zastosowania tego przepisu po wygaśnięciu mocy obowiązującej traktatu EWWiS oraz zastosowania sankcji na podstawie art. 7 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1/2003⁽¹⁾, jako że przepisy te odnoszą się do naruszeń art. 81 i 82 WE (obecnie art. 101 i 102 TFUE).

W ramach z drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że sporna decyzja narusza art. 10 ust. 3 i 5 rozporządzenia (EWG) nr 17⁽²⁾ i art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie wynika z tej decyzji by Komisja przeprowadziła rutynową konsultację w ramach komitetu konsultacyjnego, wymaganą na mocy ww. przepisów, oraz że ów komitet otrzymał wszelkie informacje niezbędne w celu dokonania dogłębnej merytorycznej oceny naruszenia zarzucanego przedsiębiorstwom, będącym adresatami decyzji.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 36 akapit pierwszy EWWiS w zakresie w jakim odmawiając ujawnienia kryteriów, jakimi posłużyła się w celu ustalenia wysokości stosowanej grzywny ograniczyła możliwość adresatów zarzutów w zakresie przedstawienia swych uwag.

W zarzucie czwartym skarżąca zauważa, że sporna decyzja w brzmieniu całkowicie zmienionym przez Komisję narusza art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽³⁾, jak również prawo do obrony zainteresowanych przedsiębiorstw, ponieważ w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji Komisji przez Sąd, Komisja wydała ponownie sporną decyzję, nie doręczając zainteresowanym przedsiębiorstwom nowego zawiadomienia o przedstawianiu zarzutów.

W ramach zarzutu piątego skarżąca powołuje się na braki uzasadnienia i jego wewnętrzną sprzeczność w zakresie w jakim z jednej strony Komisja ogranicza do terytorium Republiki Włoskiej właściwy rynek geograficzny, a z drugiej strony utrzymuje, że rzekome porozumienie może oddziaływać na handel wspólnotowy dla celów stosowania zasady *lex mitioris*.

W zarzucie szóstym skarżąca podnosi, że analiza Komisji przedstawiona w decyzji jest obciążona błędną oceną okoliczności faktycznych wynikającą z błędnego stosowania art. 65 EWWiS, jeśli chodzi o rozmaite aspekty zarzucanego naruszenia, a w szczególności o części porozumienia dotyczące ustalenia ceny wyjściowej prętów zbrojeniowych do betonu, ustalania składnika ceny związanego z większym przekrojem, jak również ograniczeń lub kontroli produkcji bądź sprzedaży.

W zarzucie siódmym skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest błędna i niedostatecznie uzasadniona (również z powodu braku pouczenia) w zakresie w jakim naruszenie zostało jej przypisane w całości.

W ramach zarzutu ósmego skarżąca powołuje się na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz obwiesz-

czenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywny z 1996 r., a także wytycznych Komisji w zakresie ustalania wysokości grzywny z 1998 r.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)
- (²) Rozporządzenie Rady nr 17., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13, s. 204)
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18)

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Alfa Acciai przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/10)

(2010/C 100/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, S. Amoruso, L.Vitolo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2002) 7492 wersja ostateczna, z dnia 30 września 2009 r. (sprawa COMP/37.956 — Pręty zbrojeniowe do betonu), wydanej wskutek stwierdzenia przez Sąd nieważności pierwotnej decyzji (zwaną dalej „decyzją”), zmienionej i uzupełnionej decyzją C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r. (zwaną dalej „decyzją uzupełniającą”), w zakresie w jakim stwierdza ona naruszenie art. 65 traktatu EWWiS przez Alfa Acciai SpA i nakłada na nią grzywnę w kwocie 7,175 miliona EUR;

tytułem zarzutu ewentualnego:

- stwierdzenie nieważności art. 2 przewidującego sankcje wobec skarżącej;

tytułem zarzutu ewentualnego powołanego w dalszej kolejności:

- zmniejszenie kwoty grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.